

ANTTI TUOMAINEN
MAJAVATEORIA

Romaani

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Antti Tuomainen 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency

ISBN 978-951-1-35774-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Isälleni Eerolle

Myös kansantaloustieteellisin kiitoksin

NYT

Yöllinen Kuperkeikkamaailma tuoksuu likipitään samalta kuin oma seikkailupuistoni SunMunFun: laitteiden muovisia ja metallisia osia ja rakenteita, siivous- ja desinfiointiaineita, hentoja aromikaikuja kahvilan päivän tarjouksista. Ilmastointi humisee, hallin ulkopuolella koillistuuli puhkuu lunta ja kylmyyttä ja koettelee korkeita peltiseiniä. Muuten on hiljaista.

En voi väittää tuntevani oloani täysin luontevaksi.

Olen vakuutusmatemaatikko, en murtovaras.

Olen tuoreen kilpailijamme puistossa vain... hankkimassa tietoa, jota en ole onnistunut muuten hankkimaan. Mutta eikö sekin ole eräänlaista varastamista? Ja näinkö murtovarakkaat perustelevat asian itselleen? Että he hieman kartoittavat muiden ihmisten hallinnoimia sisätiloja ja vievät vain sen mitä eivät ole muilla keinoin onnistuneet hankkimaan?

Vedän syvään henkeä. Tämän laatuisten pohdintojen aika on myöhemmin. Muistutan itseäni myös siitä, että Kuperkeikkamaailman omistajataho on lyhyen kasvuyritysuransa aikana jo sekä uhannut minua henkilökohtaisesti väkivallalla että selkeästi ja henkilökohtaisesti ilmoittanut tavoitteekseen ajaa puistoni konkurssiin – mitä pikemmin, sen parempi.

Valoa tihkuu sieltä täältä: ulkovalojen kajoa suurista katonrajan ikkunoista, poistumisteiden merkkivalojen himmeänvihreää hehkua, Kuperkeikkamaailma-valologon suuri, hämärä aurinko hallin länsipäädystä. Näen sekunti sekunnilta paremmin. Laitteiden ääriiviivat terävöityvät, maisemaan tulee syvyyttä ja muotoja, kappaleet eroavat toisistaan.

Muistan edelliseltä käynniltäni hallin topografian kohtuullisella täsmällisyydellä. Muistan luonnollisesti myös porttikielion, jonka olen saanut.

Samalla tunnistan Elefanttitörmäysautot, Kengurukehän, hätkähdyttävän korkean Eiffelin kiipeilytornin ja kaiken muun, ja ihmettelen jälleen, kuinka Kuperkeikkamaailma kykenee tarjoamaan kaiken tämän täysin ilmaiseksi. Tiedettyjen toiseikkojen valossa kyseessä on joko pyrkimys nopeaan konkurssiin tai sitten taustalla on tahoja, joille rahalla ei ole väliä. Kumpikaan vaihtoehdoista ei vaikuta erityisen todennäköiseltä.

Olen luonnollisesti vasta aloittelija laittoman tunkeutumisen alalla, mutta huomaan että olen ainakin osannut valita kenkäni oikein. Saksalaisesta valintamyymälästä hankkimani edulliset vapaa-ajan tossut ovat paitsi värikkäät myös pehmeät ja paksupohjaiset. Askeleeni ovat äänettömiä. Ensimmäinen kohteeni on puiston itäpäädyssä, Marakatti-kiipeilyseinän takana sijaitseva toimistosiiپی. En tietystikään odota löytäväni toimitusjohtajan työpöydältä tyhjentävää raporttia, joka kertoisi kuinka Kuperkeikkamaailma aikoo onnistua mahdottomassa: tekemään voittoa toimimalla raskaan tappiollisesti. Odotan kuitenkin, että tiedustelukierrokseni päätteeksi tiedän enemmän kuin saapuessani.

Marakatit ovat hiljaa, kun ohitan ne. Osasy on niiden muovisuudessa, painavampi syy siinä että niihin kulkeva virta

on yöksi kytketty pois päältä: marakattien ei kannata kiipeillä kun kilpakumppaneita ei ole.

Toimistosiipeen nouseaan lyhyet rappuset. Oviaukko portaiden päässä on avoin, siinä ei ole ovea tai muutamaakaan näkösuojaa. Tulen eräänlaiseen aulaan, jonka vastakkaisella seinällä on rivi ikkunoita, ikkunat avautuvat neuvotteluhuoneeseen. Kävelen neuvotteluhuoneeseen ja katson ympärilleni.

Pitkä harmaanvalkoinen toimistopöytä on vinossa keskellä huonetta, tummansiniset muovituolit ovat etäällä pöydästä. Huoneessa ei edellä mainittujen lisäksi ole muita huonekaluja kuin fläppitaulu. Kävelen taululle, kääntelen lehtiä taaksepäin.

Yksi sivu on selvästikin omistettu lounasvalinnoille. Thai-ruoka on voittaja neljällä äänellä, burgeri on hävinnyt täpärästi kolmella. Jatkan sivujen kääntelyä, kunnes tulen ensimmäiselle puhtaalle sivulle. Mietin hetken, ja palaan takaisin kohtaan, jonka äsken ohitin. Äkkiä sivu vaikuttaa jollain tapaa oleelliselta.

Ylälaitaan on kirjoitettu juuri alkanut vuosi. Sen alle on listattu kuukaudet. Kuluvan tammikuun perässä on luku 100. Helmikuun perässä oleva luku on 0. Seuraavien kuukausien perässä olevat luvut ovat miinusmerkkisiä:

maaliskuu -100

huhtikuu -200

toukokuu -300

Ja niin edelleen kasvavasti joulukuulle (-1M) saakka.

Mitä tahansa ilmiötä yksinkertaisella taulukolla on haluttu-kaan kuvata, on siinä ainakin pyritty selkeään ja johdonmukaiseen esitysmuotoon. Palaan aulaan.

Oikea seinä on lyhyempi ja siinä on vain kansallispuiston maisemajuliste – mikä sinänsä tuntuu edelleen hieman erikoiselta ottaen huomioon ne puiston toimihenkilöt, jotka minä

olen tavannut ja jotka eivät ainakaan ensisijaisesti vaikuta retkeilijätyypisiltä – mutta vasemmalla puolella seinässä on kaksi ovea.

Ainakaan ensimmäinen ovi ei ole lukittu, sillä ovi aukeaa kuten ovet yleensä, kahvasta kääntämällä. Huone on enemmän varasto kuin toimisto. Tavaraa on taulutelevisiosta – se on yhä tehtaan pahvilaatikossa – tukkumyyntiin tarkoitettuihin kaurakeksipakkauksiin.

Katselen hetken ympärilleni ja ajattelen, että tämän ja neuvotteluhuoneen perusteella pahoinpitelyäni yrittäneet ja puiston olemassaoloa uhkaavat tahot ovat yllättävänkin arkisia kaikessa muussa tekemisessään. Seuraava, ja samalla viimeinen, toimistohuone on sitten kaiketi puiston hermokeskus.

Pöydällä on papereita, mutta myös työkaluja. Yhden pinon päällä lepäävät ketjuöljyn tahrimat pihdit, toisen pinon päällä on yksi likainen työhansikas. Paria sille en näe ainakaan heti. En myöskään, ainakaan ensisilmäyksellä, näe niitä minunkin läsnäollessani mainittuja raportteja, joiden luvuista olen erityisesti kiinnostunut. Siirryn pöydän taakse ja olen ryhtymässä tarkempaan tutkimustyöhön, kun havahdun ja tajuan kaksi asiaa.

Sydämeni on lyönyt niin, etten ole voinut kuulla mitään.

Tämän lisäksi olen käyttänyt huoneessa taskulamppuani, vaikka sälekaihtimet ovat olleet osittain auki. Sammutan saman tien taskulampun ja yritän hengittää rauhallisesti. Kumina ja humina sisälläni tuntuvat kuitenkin yltyvän. Kuten ehdin jo aiemmin todeta: teollisuusmurrot eivät ole vahvuuteni. Lopulta sydän jossain määrin asettuu, kohina vaimenee. Ja samalla kun yritän jäljittää havahtumiseni syytä, siirryn huoneen ovelle.

Suunta on oikea ainakin siinä mielessä, että kuulen kolahduksen hallin suunnalta ja tajuan kuulleen sellaisen jo aiemmin. Odotan. Kolahduksia ei kuitenkaan kuulu enempää.

Etenen äänettömästi aulan poikki, jään oviaukon sivuun odottamaan. Odotan pitkään. Kun en edelleenkään kuule mitään, kurkistan oviaukosta seikkailupuistoon ja kuljetan katsettani vasemmalta oikealle.

Eiffelin hyppytorni, lähes yhtä korkealle kurottavat ja iskuja jakelevat kengurut, muhkeat elefanttiautot ja...

Majava.

Kahdeksantoistametrinen Majava, ja sen monet aktiviteetit, kuten koottava pehmopato, pomppulinnahäntä ja liukumäet, on Kuperkeikkamaailman vetonaula. Valtava Majava makaa vatsallaan keskellä puistoa, ja täältä katsottuna jättimäinen jyrsiä on osittain hyppytornin ja elefanttien peittämä. Näen kuitenkin Majavan suulle. Suuret, valkoiset etuhampaat hohtavat hämärässäkin. Mutta se ei ole asia, joka nyt kiinnittää huomioni.

Maassa, majavan hampaiden alla, on jotakin.

En näe enkä kuule liikettä missään. Majavan suu on liian kaukana että kykenisin erottamaan mitä se aikoo syödä. Teräsrunkoiselle Majavalle ei ole tietenkään oikeasti jätetty yöpalaa, mutta näky on verrattavissa siihen. Juuri kun olen irrottamassa katsettani Majavasta, näen maan tasalla liikettä. Ensin näyttää siltä kuin jotakin olisi irtaantumassa muuten tummasta ja yhtenäisestä kasasta, mutta sitten tajuan mistä on kyse.

Käsivarsi valuu rinnalta, mätkähtää lattiaan. Käden vieressä – ja tämänkin hahmotan vasta nyt – on stetsonhattu.

Sydämeni takoo taas, korvissani kohisee kuin seisoin pauhaavan moottoritien pientareella. Laskutoimitus on yksinkertainen, yhtälössä on erittäin rajallinen määrä tekijöitä: joku on mitä ilmeisimmin loukannut itsensä ja tarvitsee apua, eikä ole suurtakaan väliä olenko paikalla vakuutusmatemaatikkona vai kenties muussa roolissa. (En edelleenkään ole varma täytänkö

murtovarkaan sinänsä tiukat laatukriteerit.) Ja koska paikalla ei näy muita, on minun autettava tuota loukkaantunutta henkilöä. Yhtäläisyysmerkkien jälkeinen lopputulos on selkeä.

Lähden liikkeelle.

Joudun tekemään melko laajan kaarroksen päästäkseni Majavan luokse, sillä reitilläni on puiston muita suuria laitteita. Askeleeni ovat äänettömät kuten aiemmin. Lopuksi kierrän yhden Eiffelin hyppytornin jaloista ja päädyn miltei suoraan Majavan suuhun. Paitsi että pysähdyn ennen kuin hampaat tavoittaisivat minut – ja saatan jopa heilahtaa askeleen taaksepäinkin.

Lännenmiehen asu on tuttu: cowboysaappaat, farmarit, koristeellinen rodeopaita ja narusolmio kiiltävine kotkineen. Tiedän kuka mies on, tiedän hänen nimensä. Hän on tämän puiston omistaja. Olen tavannut hänet, olen kertonut hänelle mitä ajattelen heidän liiketoimintatavoistaan, olen vahvasti suositellut toisenlaista lähestymistapaa. Ennen kaikkea: olen todistajien läsnä ollessa kertonut hänelle, etten aio perääntyä ja että aion vastata heidän aggressioihinsa omalla tavallani ja että tulen tekemään sen mitä tarvitaan puistoni puolustamiseksi.

Ja nyt mies ei liiku, mikään hänessä ei liiku. Hänen silmänsä ovat auki ja hänen suunsa on auki. Samaan aikaan suu on myös täynnä. Suusta nousee muovinen, arviolta puolen metrin korkuinen jäätelötötterö. Tötterön terävä, ja arvaustenkin teräksinen, vohvelipää on syvällä miehen nielussa. En näytä voivan mitään sille, että ajatuksissani tämä näyttää joltakin kertakaikkisesti pieleen menneeltä jäätelömainokselta. Olen ottamassa askelta joko eteen- tai taaksepäin – en tiedä olenko edes kyennyt valitsemaan suuntaa – kun sydämeni räjähtää lopullisesti.

– Murhaaja!

Huuto kuuluu pääsisäänkäynnin suunnalta. Samalla joku juoksee.

Muutamaan sekunnin sadasosaan mahtuu paljon. Katson maassa makaavaa miestä, katson juoksijan suuntaan, erotan tutut siniset kasvot, ja totean tilanteen kaikkinaisen epäedullisuuden omalta kannaltani. Käännyin, valmistaudun itsekin juoksemaan, kun kuulen toiset askeleet, tällä kertaa täysin vastakkaisesta suunnasta.

– Poliisi! Pysähdy!

Käännökseni jatkuu, ja sitten – viimeinkin! – minä juoksen. Kiidän kohti takaovea, josta olen puistoon tullut. Ehdin ajatella kahta asiaa: kommandopipoani ja oven ulkopuolella seinää vasten nostettua kuljetusluiskaa. Kommandopipo oli varotoimi kameroiden varalta. Nyt siitä on vaatimattomastikin arvioiden suurta etua.

Kuljetusluiska puolestaan saattaisi...

– Ottakaa se kiinni, kuulen takanani, ja olen varma että myös tunnistan äänen. – Tappaja!

Pääsen ovelle, työnnyn ulos, painan oven kiinni. Saman liikkeen jatkeena kurotan metalliluiskan seinältä ja asetan sen yhden pään lastaussillan kaiteiden juureen ja painan toisen pään ovea vasten. Teen tämän viimeisellä mahdollisella hetkellä, sillä juuri silloin joku iskeytyy oveen sen toisella puolella. Sitten ovea hakataan. Huuto kuuluu yhä, mutta vaimeammin, enkä enää erota yksittäisiä sanoja. Eikä minun toisaalta tarvitsekaan. Tilanne on harvinaisen yksiselitteinen ja matka pisteiden välillä ehdottoman ja armottoman suora: jos minut tavoitetaan tai ylipäätään tunnistetaan, en ole pelkkä murtovaras.

Olen murhaaja.

YHDEKSÄN PÄIVÄÄ AIKAISEMMIN

I

Tammikuisen pakkaspäivän matala, valkoinen aurinko paistoi suoraan kasvoihini, kun kävelin tyhjän olohuoneen poikki, avasin oven ja astuin parvekkeelle. Kylmyys otti heti syleilynsä. Puhdas lumi kimmelsi ja säkenöi, puut kantoivat lumiturkkejaan hiljaisina. Jossain kaukana lumiaura kolisi pois päin. Vedin syvään henkeä, annoin katseen kulkea tutussa maisemassa. Täsmällisen suorakaiteen muotoisissa taloissa nautittiin energiatehokkaasta lämmityksestä, toiminnallisista pohjaratkaisuista ja hintalaatusuhteeltaan lyömättömistä neliöistä, kuten aina ennenkin. Ja kuten olin tähän saakka tehnyt itsekin.

Oli viimeinen päiväni Kannelmäessä.

Huomasin hienoisen vapinan käsissäni ja yritin hetken ajan sanoa itselleni, että kyse oli luonnollisestikin kaikista niistä pakkaus- ja kantoponnisteluista, kymmenistä porrasmuutoksista ja loputtomista asetteluista, sovitteluista ja mahdollistamisista, joita olin suorittanut. Mutta, kuten myös nopeasti myönsin itselleni, se ei tietenkään ollut koko totuus.

Vain hieman yli kuusi kuukautta sitten olin joutunut jättämään työni vakuutusyhtiön riskienhallintaosastolla. Olin ollut vakuutusmatemaatikko, ammatti ja toimi, johon edelleen vah-

vimmin itseni samaistin, ja olin tullut ajetuksi tilanteeseen, jossa minun piti valita joko moninkertainen nöyryytys ja arvonalennus tai omaehtoinen yhtiön palveluksesta poistuminen. Minä irtisanouduin. Ja vain hieman myöhemmin perin seikkailupuiston veljeltäni, joka juuri silloin sattui olemaan kuollut. Samalla olin tullut perineeksi myös hänen velkansa, jotka hän oli ottanut kovan luokan rikollisilta. Yksi asia oli hämmästyttävän loogisesti johtanut toiseen: ruumiiseen kahvilan pakatimessa, rakastumiseen taiteeseen ja taiteilijattareen, seikkailupuiston puolustamiseen suursijoittajan valtausyrytykseltä sekä erilaisilta rikollisilta, ja sitä kautta lukuisiin lisäruumiisiin, ja tietysti siihen että veljeni palasi kuolleista ja kaikkeen mitä siitä seurasi. Sekä nyt lopulta siihen, että olin matkalla perheenjäseneksi, ensimmäistä kertaa sitten kaoottisen lapsuuteni ja nuoruuteni.

Kaikki oli lopulta tapahtunut nopeasti. (Tiedän että moni sanoo näin tehtyään jonkin poikkeuksellisen suuren erheen – kaikkien säästöjen sijoittaminen juuri silloin koholla olleisiin sähköauto-osakkeisiin, humalainen päätös kokeilla pujottelua moottoritiellä – ja useimmiten siinä vaiheessa, kun jo toivoo aikakonetta käyttöönsä.) Onnekseni olin jo ehtinyt jossain määrin tottua siihen, että niin moni tekijä elämässäni liikkui aikaisempaan verrattuna meteoriitin nopeudella, ja siihen että minun oli yhä useammin tehtävä valintoja junan jo liikkeessa.

Ja Laura Helanto oli minun meteoriittini, minun junani.

Me olimme tavanneet seikkailupuistossa, Laura oli toiminut puistopäällikkönä aina siitä saakka kun oli vapautunut vankilasta, jonne oli päätyntyn sekaannuttuaan entisen miesystävänsä moniulotteisiin ja -kerroksisiin talousrikoksiin. Nopeasti selvisi sekin, että hän oli puistossa ansaitsemassa elantoaan itselleen ja tyttärelleen, että hän oli oikealta ammatiltaan taiteilija ja että hänen taiteellaan oli minuun vaikutus, joka ei vertautu-

nut mihinkään aiemmin kokemaani ja jota minun oli mahdollonta mahdollistaa minkään tuntemani matemaattisen kaavan piiriin. Sitten kävi ilmi, että Laura Helannolla itsellään oli minuun samankaltainen vaikutus, tosin vieläkin voimakkaampi. Ja nyt todisteet viittasivat siihen, ja käytäntö näytti tämän myös vahvistavan, että hänellä oli samanlaisia ajatuksia ja tuntemuksia minun suhteen.

Ja siltikin...

Vedin jälleen syvään henkeä, puhdas talvi-ilma tuntui kirpeältä kurkussa, virvoittavalta keuhkoissa. Se ei kuitenkaan täysin poistanut vapinaa, saati sen aiheuttajaa. Saatoin todeta että käyttäydyin entiseen minääni nähden hyvinkin uhkarohkeasti. En totisesti ollut seurannut Pascalin tai Euklideen jälkiä, kuten olin joskus päättänyt tehdä. Ja kuinka monesti olimmekaan Schopenhauerin kanssa kummastelleet ihmisten holtitonta heittäytymistä ja kaikkinaista yleistä harkitsemattomuutta; toimintaa ja päätöksiä vailla etukäteen tehtyjä huolellisia ja useampaan kertaan varmistettuja kannattavuus- ja todennäköisyyslaskelmia. Ja mitä olin itse nyt tekemässä?

Tammikuu muistutti olemassaolostaan. Aurinko saattoi häikäistä, mutta kylmyys meni läpi kaikesta, ensin vaatteista, sitten ihosta, ja asettui jonnekin syvälle, aina suurimpien luiden seuduille. Katsoin vielä kerran kaikkea sitä mille olin nyt sanomassa hyvästit. Sitten käännyn, palasin sisälle, kävelin kaikuvasa tyhjässä huoneistossa ulko-ovelle, painoin sen huolellisesti kiinni, laskeuduin portaat ja nousin rapun edessä odotettavaan kuorma-autoon.

Kuljettaja oli vanttera, paksukätinen nuori mies, joka piti talvellakin T-paitaa ja oli huolehtinut laineikkaasta kampauksestaan myös kantamisensa keskellä; olin kahdesti tavoitta-

nut hänet portaiden ylös nousun jälkeen kylpyhuoneen peilin edestä puuskuttamasta ja asettelemasta hiuksiaan. Olin jo muuttoapua tilatessani kertonut määränpäämme, ja nyt, kun olimme pysähtyneet liikennevaloihin, kuljettaja otti sen jostain syystä uudelleen esille.

– Se Hertsika on nastaa seutua, hän sanoi ja vilkaisi minua.

Tämä herätti minut ajatuksistani. Ehkä kevyt jutustelu, jota en juurikaan harrastanut, todella keventäisi oloani ja niin sanotusti piristäisi tunnelmaa.

– Minäkin pidän alueesta, sanoin, – kulkuyhteydet ovat ensiluokkaiset, talot ovat laadukkaasti rakennettuja ja kustannustehokkaita käyttää, huoneistojen pohjaratkaisut ovat suoraviivaisia ja liki puhtaan funktionaalisia, ja asuntojen arvon voi olettaa säilyvän tai jopa nousevan sekä keskipitkällä että pitkällä aikavälillä.

Pidin pienen tauon, katsoin kuljettajaa silmiin, ja lisäsin:

– Olettaen luonnollisesti että tietyt makrotalouden ehdot säilyvät edes suhteellisen muuttumattomina.

Kuljettaja oli hiljaa. Sitten hän ikään kuin voimanponnistuksen tuloksena irrotti katseensa minusta ja käänsi kasvonsa eteenpäin.

– Jos mä aloitan purkamisen niistä kirjalaatikoista, hän sanoi. – Kun ollaan kohta perillä.

Nousimme Itäväylältä liikenneympyrään, kiersimme sitä lähestulkoon kokonaisen kierroksen ja poistuimme ikään kuin viime tingassa kaupunginosan niin sanotulle vanhalle puolelle. Käännyimme melkein heti vasemmalle, ohitimme supermarketin ja parkkipaikan ja lähdimme nousemaan etuoikealle melko jyrkästi kaartavaa tietä. Olimme matkustaneet hiljaisuudessa lyhyeksi jääneen small talk -hetkemme jälkeen – joko olimme molemmat keventäneet mieltämme kylliksi tai Hertto-

niemi puheenaiheena oli tullut tyhjentävästi käsitellyksi – eikä kuljettaja myöskään tuntunut tarvitsevan neuvoja oikean talon löytämisessä.

Ajoimme mäen ylös asti, melkein tien päähän, käännyimme vielä kerran vasemmalle, ja nousimme jyrkkää pihatietä talon edustalle. Olimme kaupunginosan maantieteellisesti korkeimmassa kohdassa, mikä samalla tarkoitti, että olimme *perillä*.

Kuljettaja sammutti moottorin.

Avasin oven, laskeuduin lumen peittämälle pihalle ja samalla hetkellä epäilykseni hankkeen järkevyydestä yksinkertaisesti katosivat.

Eikä tämä johtunut yksinomaan siitä, että vilkaistuani ylöspäin näin tummuvaa myöhäisiltapäivän taivasta vasten kolmannen kerroksen tutut lämpöä ja kodikkuutta väikkyvät ikkunat. Tai siitä kuinka menestyksellisesti olin onnistunut järjestelemään Laura Helannon asunnon putkiremontin jälkeisen yhtiölainaosuuden ja hänen oman jäljellä olevan asuntolainansa yhdeksi matalaeräiseksi, kiinteäkorkoiseksi pitkäaikaislainaksi, joka yhdessä huoltovastikkeenkin kanssa varmistaisi asumiskulujen kokonaiskohtuullisuuden pitkälle tulevaisuuteen.

Ei.

Tämä johtui siitä mitä tapahtui.

Laura Helanto ilmestyi rapusta, kiinnitti oven metallilenkin lyhyeen terästolppaan ja lähti kävelemään minua kohti. Mitä lähemmäs hän tuli, sitä kirkkaammin ymmärsin, etten ollut vaihtamassa asuntoa. En ollut oikeastaan edes muuttamassa tavaroitani. (Vaikka pian toki kantaisin niitä kivirappusia kolmanteen kerrokseen ja varoisin metallikaiteita, niiden kumahattelua ja iskujenjälkeistä matalaa jälkiväreilyä.) Olin vaihtamassa elämäni parempaan, muuttamassa sitä.

Elämäni muutti.

Katsoin Laura Helantoa, ja koin samaa iloa, jota hänen näkemisensä kerta toisensa jälkeen tuotti. Pidin hänen ulkonäöstään, villipensashiuksista, tummien silmälasien kehystämistä virkeistä, uteliaista silmistä, aavistuksen epäsymmetrisen leveistä huulista, selvästi kulmikkaasta leuasta, ja vieläkin enemmän pidin hänen käytännöllisestä asenteestaan. Hän tuntui usein olevan minua monella tapaa edellä, aivan kuin olisi lukenut ajatuksiani tai jopa tiennyt ennalta mitä tulisin tietystä tilanteesta tai tietyistä asiasta ajattelemaan. En osannut juuri nyt sanoa huomasiko Laura tätä kokonaisvaltaista muutosta ajattelussani, mutta ainakin hän tiesi mitä sanoa.

– Tervetuloa kotiin, Henri.

Kannoimme tavaroita seuraavat puolitoista tuntia. Kuljettaja teki erinomaista työtä. Oli kuitenkin myönnettävä, että hämmästyin kuullessani kuljettajan ja Laura Helannon välisen lyhyen keskustelun. Näytti siltä, että kuljettaja halusi sittenkin virittää keskustelua Herttoniemestä; kuulin hänen kommentoivan asiaa Lauralle likimain samoin sanoin kuin aiemmin minulle. Sitten hän ja Laura vaihtoivat ajatuksiaan alueesta, vahvasti tunnepitoisin ja näin ollen koko lailla vertailukelvottomin argumentein, ja molemmat näyttivät tyytyväisiltä loppu tulemaan. Heti keskustelun jälkeen kuljettaja kulki ohitseni, muttei pyrkinyt mitenkään laajentamaan aiheenkäsittelyä tai muutenkaan jatkamaan asian puintia kanssani. Pikemminkin päinvastoin: hän sulki oven nopeasti perässään ja käytävässä kaidokkien askelten riipeydestä päätellen suorastaan pakeni paikalta.

Kävelin Gaussin yhtälötaulu kädessäni olohuoneeseen, missä Laura jo nosteli kirjojani yhteiseen hyllyymme. Samalla Lauran tytär Tuuli ja kissani Schopenhauer liittyivät seuraamme Tuulin huoneesta. Olin tässäkin suhteessa huolehtinut turhaan. Tuuli ja Schopenhauer näyttivät tulevan erinomaisesti toimeen kes-

kenään, eikä heidän ikäeronsakaan tuntunut haittaavan kanssakäymistä; Schopenhauer suhtautui uuteen toveriinsa ystävällisesti ja myötämielisesti, vaikka tämä puhui enemmän ja liikkui nopeammin kuin yksikään Schopenhauerin aiemmin kohtaama ihmisolento koskaan.

Yöllä, kun makasin yhä valveilla Lauran jo nukkuessa sikeästi pää olkapäästäni vasten, mieleni vilisi kuvia. Kaikki kuvat eivät olleet miellyttäviä. Useaan kertaan takaa-ajettuna oleminen, surmaamistani yrittäneen gangsterin upotus tummaan lampeen, Helsingin poliisin järjestäytyneen rikollisuuden ja talousrikosyksikön välisen yhteistoimintajaoston vanhemman rikostutkijan Pentti Osmalan epäilykset, veljeni edesottamukset kuolemiseen ja myöhempine vallankaappausyrityksineen ja lopulta katoamisineen, sekä lukuisat muut viime kuukausien tapahtumat, joista olin selvinnyt vain matematiikan ja jonkin huomattavasti vaikeammin hahmotettavan tekijän – ymmärsin että useimmiten sana *rakkaus* mainittiin tällaisissa yhteyksissä – yhteisvoimin.

Kuuntelin talvituulta kerrostalon hormeissa ja Lauran levollista, syvää hengitystä. Oikea käsivarteni alkoi puutua, mutten tuntenut tarvetta liikuttaa sitä. En itse asiassa tuntenut tarvetta tehdä mitään, liikkua mihinkään. Halusin olla tässä. Ja saman tien epämiellyttävät kuvat alkoivat haihtua, ja tilalle nousi miellyttävämpiä, ensimmäisistä niin sanotuista treffeistämme – elämänalue ja ajankäyttötapa, jota olin tuohon iltaan asti pitänyt äärimmäisen korkeariskisenä, pitkälti kannattamattomana toimena – aina siihen saakka kun olimme tänään yhdessä purkaneet laatikoita ja rakentaneet yhteistä kotiamme. Sitten nuo miellyttävätkin kuvat alkoivat haihtua ja tunsin vain Laura Helannon lämmön.

Viimeinen ajatukseni ennen nukahtamista oli, että olin saapunut kotiin. Olin viimein löytänyt tien turvalliseen paikkaan, konkreettisesti ja vertauskuvallisesti. (Tiesin toki vakuutusmatemaattikkona, tajunnan jo hämärtyessäkin, ettei elämässä voinut ennustaa kuin yhden asian sataprosenttisesti ja että tämä tekijä liittyi erittäin kiinteästi hyvin suunniteltuun henkivakuuttamiseen.)

Ajatus oli yhtä lämmin, yhtä todellinen, yhtä elintärkeä kuin nukkuva Laura Helanto vieressäni.

Olin turvassa.

Eikä mikään enää uhannut minua.

2

– Vanhempainilta alkaa kuudelta, sanoi Laura Helanto, – riittää hyvin että olet siellä varttia vailla. Menisin tietysti itse, mutta minulla on juuri silloin Otaniemessä se haastattelu ja tilankatselu. Jos saan sen työn, se tarkoittaisi että seuraavat puoli vuotta on turvattu.

Sanoin Lauralle jo toisen kerran, että asia oli täysin yksiselitteinen ja että me olimme nyt perheyksikkö ja näin ollen jaoimme tehtäviä yhteisen menestyksen periaatteella. Ja että hänen ei tarvitsisi huolehtia koko asiasta, kokous hoituisi ilman pienintäkään ongelmaa. Olin myös vähällä muistuttaa häntä siitä, että olin selvinnyt huomattavasti kiperämmistäkin tilanteista, mutta tulin saman tien toisiin, merkittävästi järkevämpiin ajatuksiin. Kaikki se oli taaksejäänyttä, entistä. Tänne en toisi puiston asioita, saati ongelmia, en edes viittauksenomaisesti.

Laura joi aamun toista kahvikupillistaan pöydän toisella puolella, pyöräytti lusikkaa helkkäävin kilauksin suuressa, keltaisessa mukissa. Ulkona oli yhä pimeää, Tuuli oli lähtenyt hetkeä aiemmin kouluun, ja tein itsekin lähtöä seikkailupuistoon. Oli maanantai, mikä tarkoitti henkilökunnan viikoittaista yhteistä aamupalaveria, ja halusin varmistaa että minulla